

บทที่ ๓

การพิมพ์วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ

การพิมพ์วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระนั้น สถาบันการศึกษาที่มีการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา ต้องกำหนดหลักเกณฑ์การพิมพ์วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระตามหลักสากลไว้เป็นแนวปฏิบัติ ดังนั้นผู้เขียนหรือผู้จัดทำวิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ ควรเลือกผู้พิมพ์ที่ชำนาญในเรื่องรูปแบบวิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ และหลักการพิมพ์วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ หรือผลงานทางวิชาการอย่างดี ในบทนี้จะกล่าวถึงหลักเกณฑ์ในการพิมพ์วิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ รายละเอียดทั้งหมดจะนำเสนอเป็นข้อ ๆ ตามลำดับ ดังนี้

หลักเกณฑ์ทั่วไป

- ๑. กระดาษที่ใช้พิมพ์** กระดาษอัดสำเนา หรือกระดาษถ่ายเอกสารสีขาว ขนาดกว้าง ๘.๕ นิ้ว ยาว ๑๑ นิ้ว หรือขนาด A๔ หนาไม่ต่ำกว่า ๗๐ แกรม คุณภาพดี พิมพ์เพียงหน้าเดียว ใช้หมึกสีดำ
- ๒. การเว้นขอบกระดาษ** เว้นขอบกระดาษอยู่ในแนวเดียวกันทุกหน้า ไม่ต้องตีกรอบ โดยเว้นจากขอบบน ๑ ๑/๒ นิ้ว ทุกหน้า ยกเว้นหน้าที่มีข้อความกลางหน้ากระดาษให้เว้น ๒ นิ้ว เว้นจากขอบซ้าย ๑ ๑/๒ นิ้ว เว้นจากขอบล่างและขอบขวา ๑ นิ้ว
- ๓. ตัวอักษรที่ใช้ในการพิมพ์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์** โดยใช้ตัวอักษรขนาด ๑๖ พอยท์ (Point) แบบตัวอักษรต้องเป็นแบบเดียวกันตลอดทั้งเล่ม แบบตัวอักษรที่ใช้คือ อังสนา (Angsana New, Angsana UPC) หรือไทยสารบัญ (TH SarabunPSK)
- ๔. จำนวนบรรทัดแต่ละหน้า** แต่ละหน้าให้ตั้งบรรทัดพิมพ์ไว้ ๓๐ บรรทัดและพิมพ์ข้อความไม่เกิน ๒๘ บรรทัด (เหลืออีก ๒ เพื่อไว้สำหรับเว้นบรรทัดระหว่างหัวข้อสำคัญ)
- ๕. เลขกำกับหน้า** ในส่วนประกอบตอนต้น ควรใช้อักษร ก ข ค...โดยนับตั้งแต่หน้าปกในเป็นต้นไป หน้าใดมีข้อความกลางหน้ากระดาษ ไม่ต้องใส่ตัวอักษร หรือเลขหน้า แต่นับเป็นลำดับหรือจำนวนหน้าด้วย สำหรับส่วนเนื้อหา ให้ใช้ตัวเลขกำกับตั้งแต่ต้นจนหน้าสุดท้าย พิมพ์เลขกำกับหน้าไว้ในตำแหน่งที่ห่างจากขอบบนและขอบขวา ๑ นิ้ว โดยไม่มีเครื่องหมายใด ๆ
- ๖. การนับจำนวนหน้า** ให้เริ่มนับจากบทที่ ๑ จนถึงส่วนประกอบท้ายสุด (รวมหน้าปกตอน)
- ๗. การวางหัวข้อเนื้อหา และขนาดตัวอักษร**
 - ๗.๑ คำว่า บทที่** ใช้ขนาดตัวอักษร ๒๐ พอยท์ (ตัวหนา) วางไว้กลางหน้ากระดาษบรรทัดแรก
 - ๗.๒ ชื่อเรื่อง หรือ ชื่อบท** ใช้ขนาดตัวอักษร ๒๐ พอยท์ (ตัวหนา) วางไว้กลางหน้ากระดาษใต้บทที่ และห่างจากบทที่ ๑.๕ บรรทัด (กำหนดบรรทัดด้วยวิธี Control ๗)
 - ๗.๓ หัวข้อใหญ่** ใช้ขนาดตัวอักษร ๑๘ พอยท์ (ตัวหนา) วางไว้ชิดขอบซ้าย ห่างจากข้อความบน ๒ บรรทัด สำหรับข้อความขยายใช้ขนาดอักษร ๑๖ พอยท์ (ให้ย่อหน้า) ตัวอักษร (ย่อหน้าที่ ๑) เริ่มพิมพ์ตัวอักษรที่ ๘ และห่างจากหัวข้อใหญ่ ๑.๕ บรรทัด (Control ๗)

๗.๔ หัวข้อรอง ใช้ขนาดตัวอักษร ๑๖ พอยท์ (ตัวหนา) พิมพ์ในย่อหน้าที่ ๑

๗.๕ หัวข้อย่อย ใช้ขนาดตัวอักษร ๑๖ พอยท์ (ธรรมดา) ให้ย่อหน้าเข้าไปอีก ๓ ตัวอักษร (ย่อหน้าที่ ๒) และหากมีหัวข้อย่อย ๆ ลงไปอีก ให้ย่อหน้าเข้าไปอีกย่อหน้าละ ๓ ตัวอักษร ในการพิมพ์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ และใช้ขนาดตัวอักษรไม่เท่ากัน ให้ตั้งระยะย่อหน้า ดังนี้

ย่อหน้าที่ ๑ (ย่อหน้าแรก) ๗ ตัวอักษร ให้ตั้งที่ ๐.๖ นิ้ว

ย่อหน้าที่ ๒, ๓, ๔... (ย่อหน้าเข้าไปอีก ย่อหน้าละ ๓ ตัวอักษร) ให้ระยะย่อหน้าเพิ่ม อีกย่อหน้าละ ๐.๒๕ นิ้ว จึงเป็น ๐.๘๕ นิ้ว, ๑.๑๐ นิ้ว, และ ๑.๓๕ นิ้ว ตามลำดับ

๘. การใช้ตัวเลข ให้ใช้แบบเดียวกันตลอดทั้งเล่ม แต่จะมีความแตกต่างกันตาม จุดประสงค์ของการใช้ตัวเลข กล่าวคือ

๘.๑ ตัวเลขกำกับหลังบทที่ ทุกบท ไม่ใช่เครื่องหมายใด ๆ

๘.๒ ใช้เครื่องหมายมหัพภาค (.) หลังตัวเลขที่บอกลำดับข้อที่เป็นจำนวนเต็ม และเว้น ๒ ระยะ ก่อนพิมพ์ข้อความ

๘.๓ ระหว่างตัวเลขหลายจำนวน หรือเลขบอกปีที่ติดกัน ใช้เครื่องหมายจุลภาค (,) คั่น เช่น ๙๐, ๑๐๕, ๑๙๙๘, ๒๕๔๑, ๒๕๔๒

๘.๔ ตัวเลขที่บอกจำนวนพันขึ้นไป ใช้จุลภาคคั่นเลขจำนวนสามหลัก เช่น ๑,๐๕๐ ๑๐๕,๕๐๐ ๑,๑๐๕,๕๐๐

๘.๕ ตัวเลขที่บอกช่วงระยะจากเลขหนึ่งกับอีกเลขหนึ่ง ถ้าเป็นเลขหลักสี่ขึ้นไป ให้เขียนเลข จำนวนที่สองเป็นจำนวนเต็ม เช่น ๕๐-๕๖, ๗๐๑-๗๑๐, ๒๕๔๑-๒๕๔๒ (ไม่ใช่ ๒๕๔๑-๒)

๙. การใช้ตัวเลขและเครื่องหมายกำกับการจำแนกหัวข้อ

กำหนดให้ใช้ ๒ แบบ ให้เลือกใช้แบบใดแบบหนึ่งเพียงแบบเดียว

แบบที่ ๑ ระบบตัวเลขล้วน

1.

1.1

1.2

1.2.1

1.2.2

1.2.2.1

1.2.2.2

2.

2.1

2.2

แบบที่ ๒ ระบบตัวเลขผสมตัวอักษร

- 1.
- ก.
- ข.
- 1).....
- 2).....
- ก)
- ข)
- 1)

ตัวอย่างการวางหัวข้อและการใช้ตัวเลขจำแนกหัวข้อ

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา (หัวข้อใหญ่)

.....

.....

.....

.....

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (หัวข้อใหญ่)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

- 1.
- 2.

สมมติฐานการวิจัย (หัวข้อใหญ่)

- 1.
- 2.

ขอบเขตของการวิจัย (หัวข้อใหญ่)

ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.
2.
3.

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (หัวข้อรอง)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย (หัวข้อย่อย)

.....

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย (หัวข้อย่อย)

.....

ตัวแปรที่ศึกษา (หัวข้อรอง)

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้

1.1

1.1.1

1.1.2

1.2

1.2.1

1.2.2

2. ตัวแปรตาม

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์ที่ 1 หมายถึง.....

.....

นิยามศัพท์ที่ 2 หมายถึง.....

.....

นิยามศัพท์ที่ 3 หมายถึง.....

.....

นิยามศัพท์ที่ 4 หมายถึง.....

.....

๑๐. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอนจะช่วยให้เนื้อหา และการอ้างอิงของ วิทยานิพนธ์ชัดเจนยิ่งขึ้น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน มีหลักเกณฑ์ ดังนี้

๑๐.๑ หน้าปก หน้าปกใน หน้าสารบัญ หน้าบัญชิตาราง หน้าบัญชีภาพประกอบหลัง ตัวเลข ไม่ใช้มหัพภาค

๑๐.๒ ชื่อย่อทั้งหลาย ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ใช้ตามความนิยม สำหรับ สัญลักษณ์ของวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ตลอดจนชื่อขององค์การต่าง ๆ ที่รู้จักแพร่หลาย จะไม่ใช้มหัพภาค เช่น Ca Na KR – 20 NIDA YMCA UNESCO IMF เป็นต้น

๑๐.๓ ไม่ใช้เครื่องหมายบุพสัญลักษณ์ (, ,) ในวิทยานิพนธ์ ให้เขียนซ้ำข้อความเต็ม

๑๐.๔ ถ้าแยกพยางค์ หรือคำคนละบรรทัด เพราะสุดบรรทัด ให้ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ไว้สุดบรรทัดบน และแยกคำท้ายขึ้นบรรทัดใหม่ แต่ต้องเป็นคำที่สามารถอ่านได้ความ เช่น ประชานกรรมการไม่แยกเป็น ประชานกรรม – การ

๑๐.๕ หลังเครื่องหมายมหัพภาค ให้เว้น 2 ระยะ ยกเว้นอักษรย่อ หรือคำย่อ ให้เว้น หนึ่งตัวอักษร เช่น V. 2 P. 18 Mr. Smith ส่วนเครื่องหมายอื่น ๆ ให้เว้นหนึ่งตัวอักษร เช่น จุลภาค (,) อัฒภาค (;) ทวิภาค หรือ จุดคู่ (:)

๑๐.๖ คำย่อที่มีมากกว่าหนึ่งคำติดกันระหว่างมหัพภาค ไม่ต้องเว้นวรรค เช่น H.R.H. M.A. Ph.D. พ.ศ. ค.ม. ม.ป.ป. แต่ข้อความขยายต่อให้เว้นอักษรเดียว เช่น H.R.H. Princess Sirinthon พ.ศ. 2542

๑๐.๗ ให้นำเครื่องหมายอัญประกาศ (“ ”) เท่ากับอักษรหนึ่งตัว

๑๐.๘ หลังข้อความที่ไม่มีเครื่องหมาย ให้เว้นหนึ่งตัวอักษร ยกเว้นหลังชื่อหัวข้อ หรืออื่น ๆ แล้วแต่กรณีที่บ่งบอกไว้

๑๐.๙ วรรคใหญ่ เว้น ๒ ตัวอักษร เมื่อจบประโยคสมบูรณ์ และหลังเครื่องหมายมหัพภาค ยกเว้นการใช้มหัพภาคในอักษรย่อ

๑๐.๑๐ วรรคเล็ก เว้น ๑ ตัวอักษร ในข้อความขยายประโยค และหลังเครื่องหมายอื่น ๆ ยกเว้นมหัพภาค

๑๐.๑๑ หัวข้อภาษาไทยที่จำเป็นต้องมีภาษาอังกฤษกำกับ ภาษาอังกฤษนั้นให้ใช้ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ทุกคำ

การพิมพ์อัญประกาศ

๑. อัญประกาศ คือข้อความที่อยู่ในเครื่องหมายอัญประกาศ (“ – ”) มี ๒ ชนิด คือ อัญประกาศตรง (Direct Quotation) หมายถึง ข้อความที่คัดลอกมาตรงต้นฉบับเดิมทุกประการ อัญประกาศรอง (Indirect Quotation) หมายถึง ข้อความที่แปล เก็บความ หรือสรุปความจากต้นฉบับ

๒. ควรกล่าวนำ ในเนื้อเรื่องถึงความสำคัญในการนำอัญประกาศมาแทรกไว้ และอ้างอิงตามวิธีการเขียนที่ถูกต้อง

๓. บทประพันธ์ที่คัดมาจากรรณคดีที่รู้จักกันดี แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้ประพันธ์ ให้บอกชื่อ รรณคดีนั้น

ตัวอย่าง

วันนี้ได้เห็นนงลักษณ์	ฉิวพักรตั้งเดือนจรัสฉาย
ฝ้ายพี่ทุกซักร้อนลำบากราย	เจ้ามาอยู่สบายหลายปี
ยังได้สมบัติพิสดาน	ของประทานพระยายักษ์
ซึ่งวิเศษเลิศล้ำธาตุรี	ขอพี่ชมบ้างเป็นขวัญตา
	รามเกียรติ์

๔. **อัญประกาศตรงที่สั้นกว่าสี่บรรทัด** ให้เขียนข้อความต่อไปได้เลยภายในเครื่องหมาย
อัญประกาศ

๕. **อัญประกาศตรงที่ยาวเกินสี่บรรทัด** ให้ขึ้นบรรทัดใหม่ ห่าง ๑.๕ บรรทัด จาก
ข้อความบนและล่าง ไม่ต้องใส่เครื่องหมายอัญประกาศ โดยย่อหน้าเข้าไปสามตัวอักษรทุกบรรทัด และ
ห่างจากขอบหลังในระยะเท่ากันสามตัวอักษรเช่นกัน ถ้ามีย่อหน้าในข้อความที่คัดลอกมา ให้ย่อเข้าไปอีก
สองตัวอักษร

๖. **ถ้าต้องการเว้นข้อความบางตอนในอัญประกาศบางส่วน** ให้ใช้จุดไข่ปลา (...) แทนที่
ซึ่งอาจอยู่หน้ากลาง หรือหลังข้อความก็ได้ แต่ต้องระวังอย่าให้ความหมายทั้งหมดเสียไป

๗. **ใช้อัญประกาศเดี่ยว (‘ - ’)** สำหรับข้อความที่คัดลอกมาซ้อนอยู่ในอัญประกาศที่อ้างไว้

๘. **อัญประกาศรองไม่ใช่เครื่องหมายอัญประกาศ** แต่ต้องใส่การอ้างอิงไว้เช่นเดียวกับ
อัญประกาศตรง

๙. **การคัดลอกบทร้อยกรองที่มากกว่าสองบรรทัด** ให้วางบทประพันธ์ไว้กลาง
หน้ากระดาษและไม่ใช่เครื่องหมายอัญประกาศ

ข้อแนะนำเรื่องการใช้ภาษา

เนื่องจากวิทยานิพนธ์/การศึกษาค้นคว้าอิสระ เป็นงานเขียนทางวิชาการ ผู้เขียนต้องใช้ภาษา
ที่กระชับ กะทัดรัด ชัดเจน แม้บทนิพนธ์จะเป็นเรื่องวิชาการเฉพาะแขนง ผู้เขียนก็ควรพยายามอย่างยิ่งที่จะทำ
ให้ผู้อ่านจำนวนมากที่สุดเข้าใจได้ ทั้งนี้เพื่อให้งานนิพนธ์มีประโยชน์อย่างกว้างขวาง หลักในการใช้ภาษาในการ
เขียนมีดังนี้

๑. **ใช้ภาษามาตรฐาน** กล่าวคือ เป็นภาษาที่เข้าใจร่วมกันโดยทั่วไป ไม่ใช่ภาษาถิ่น หรือภาษา
ชนกลุ่มน้อย ยกเว้น การบันทึกข้อมูลภาคสนาม

๒. **ใช้ภาษาระดับทางการ** ไม่นำภาษาพูดมาใช้ในภาษาเขียน เช่น ใช้คำ ชุมชนแออัด ไม่ใช่
คำสแลม เป็นต้น

๓. การใช้คำ

๓.๑ สะกดการันต์ถูกต้องตามหลักภาษา การสะกดการันต์คำภาษาไทย ควรใช้พจนานุกรม
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับพิมพ์ครั้งล่าสุด เป็นแบบฉบับ สำหรับภาษาต่างประเทศควรเลือกใช้พจนานุกรม
ฉบับที่เชื่อถือได้มากที่สุด ใช้คำให้ถูกต้อง เหมาะสมกับบุคคล โดยเฉพาะการใช้คำราชาศัพท์ต้องใช้ให้ถูก
ระเบียบแบบแผน และความนิยมกันในปัจจุบัน

๓.๒ ควรใช้คำเต็ม ในส่วนที่เป็นคำอธิบายโดยทั่วไป ไม่ควรใช้อักษรย่อ เช่น อ. แทน อาจารย์ พ.ร.บ. แทน พระราชบัญญัติ หรือย่อคำ เช่น กระทรวงศึกษาฯ แทน กระทรวงศึกษาธิการ ยกเว้นคำย่อที่ใช้กันแพร่หลาย เช่น พ.ศ. (พุทธศักราช) น. (นาฬิกา) รศ. (รองศาสตราจารย์) เป็นต้น

๓.๓ การเขียนคำที่เป็นชื่อเฉพาะ ให้เขียนสะกดการันต์ตามของเดิม จะถืออักษรวิธีในการเขียนคำทั่วไปเป็นหลักไม่ได้ เช่น นายจ่านาค หลวงดำรงศรีวิชา สำหรับคำที่เป็นชื่อเฉพาะ หรือศัพท์บัญญัติในสาขาวิชาต่าง ๆ ให้ใช้แบบสะกดการันต์ของราชบัณฑิตยสถาน ชื่อที่เป็นภาษาต่างประเทศ ให้เขียนเป็นภาษาไทย โดยวงเล็บภาษาเดิมไว้ในกาเขียนครั้งแรกเท่านั้น

๓.๔ ใช้คำง่าย ๆ ในการอธิบาย หรือบรรยาย ส่วนที่ไม่เป็นเรื่องเฉพาะวิชา ควรใช้คำธรรมดา มากกว่าคำศัพท์ เช่น ไม่ควรใช้คำว่า “ในยุคนั้นเป็นที่นิยมแพร่หลาย” แต่ควรใช้ว่า “ในยุคนั้นความนิยมเรื่องการเล่นแร่แปรธาตุมีอยู่แพร่หลาย”

๓.๕ การใช้ศัพท์ที่แปลมาจากภาษาต่างประเทศและยังไม่รู้จักกันแพร่หลาย ต้องเขียนภาษาเดิมกำกับไว้ในวงเล็บทันทีหลังศัพท์ และวงเล็บครั้งเดียวเท่านั้น โดยตัวอักษรตัวแรกของคำแต่ละคำใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ตัวถัด ๆ ไปใช้ตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะ เช่น การกระจายจากศูนย์กลาง (Decentralization) ศิลปนิยม (Art Appreciation)

๓.๖ การใช้ศัพท์สำคัญภาษาต่างประเทศที่ยังไม่มีผู้แปลเป็นภาษาไทยและใช้คำแปลนั้นอย่างแพร่หลาย ให้ใช้คำภาษาไทยที่ถอดเสียงอ่านภาษาเดิม แล้ววงเล็บภาษาเดิมกำกับ เช่น เมตาคอกนิชัน (Metacognition)

๓.๗ อย่าคิดศัพท์ขึ้นใช้เอง การผูกศัพท์ หรือ สร้างศัพท์ใหม่ขึ้นใช้เองไม่ควรทำ แต่ถ้าจำเป็นต้องใช้ให้เลือกใช้คำที่มีความหมายตรงกับความต้องการ และเห็นว่าผู้อ่านน่าจะเข้าใจได้ตรงกับที่ตนต้องการ ในกรณีที่ต้องใช้ศัพท์เฉพาะวิชา ผู้เขียนต้องใช้ศัพท์ซึ่งเป็นที่ยอมรับใช้กันแล้วในแขนงวิชานั้น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัพท์ซึ่งคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ภาษาไทยของราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติไว้แล้ว

๓.๘ อย่าใช้คำกำกวม ไม่ควรใช้ข้อความที่ตีความหมายได้หลายแง่ หรือมีความกำกวม เช่น ที่นี้ขายรองเท้าหนังสุภาพสตรี ฯลฯ

๓.๙ อย่าใช้คำหรือสำนวนซ้ำซาก ผู้เขียนไม่ควรใช้คำหรือสำนวนเดียวกันบ่อย ๆ ในที่ใกล้กัน คำบางคำ สำนวนบางสำนวน อาจใช้แทนกันได้ แต่ต้องไม่ลืมว่า คำหรือสำนวนหนึ่ง ๆ ย่อมเหมาะกับบริบทหนึ่ง เมื่อเปลี่ยนคำ หรือสำนวนก็ต้องเปลี่ยนบริบท หรือคำแวดล้อมด้วย

๔. การใช้ประโยค

๔.๑ ทำประโยคให้สมบูรณ์ ประโยคจะต้องมีประธาน กริยา กรรม หรือส่วนขยายอ่านแล้วรู้ว่าอะไรเป็นอะไร

๕. การถอดความมาจากภาษาอื่น ในการถอดความจากภาษาอื่น ผู้เขียนจะต้องไม่แปลแบบคำต่อคำ แต่ต้องถอดเป็นถ้อยคำสำนวนไทย โดยคงความหมายให้ตรงหรือใกล้เคียงที่สุดกับความเดิม

๖. การลำดับความ

๖.๑ นำความคิด ความรู้มาจัดลำดับ บทนิพนธ์โดยมากเป็นผลการศึกษาค้นคว้า และรวบรวม ผู้เขียนบทนิพนธ์จะต้องนำความคิดที่ได้มานั้นจัดทำให้เหมาะ กล่าวคือ สามารถนำผู้อ่านไปสู่การคลี่คลายปัญหาที่ตั้งไว้

๖.๒ การลำดับความที่ดีในการเขียนอธิบาย ผู้เขียนจะต้องลำดับความได้สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน

๗. การย่อหน้า

๗.๑ แต่ละย่อหน้าหนึ่งมีใจความสำคัญประการเดียว ย่อหน้าแต่ละย่อหน้าจะต้องมีใจความสำคัญประการเดียว ถ้าเปลี่ยนใจความสำคัญ ต้องขึ้นย่อหน้าใหม่

๗.๒ ส่วนประกอบของย่อหน้า แต่ละย่อหน้า จะมีประโยคใจความสำคัญ และประโยคขยายการเรียงประโยคในใจความสำคัญและประโยคขยายจะต้องสัมพันธ์กัน

๗.๓ การลำดับย่อหน้า ข้อความในแต่ละย่อหน้าจะต้องสัมพันธ์กัน และเมื่อนำย่อหน้า แต่ละย่อหน้ามาเรียงลำดับจะต้องเรียงลำดับให้สัมพันธ์สืบเนื่องกัน